

ЧИ ВИ З НАМИ ЛИШЕ СЛОВОМ, ЧИ І В ДІЛІ?

(СЕ Є ВИКАЗ ТИХ ЧЛЕНІВ УКР. РОБ. ДОМУ, КОТРИ ВЖЕ ЗЛОЖИЛИ СВОЇ ПАРКИ, ПО ДВАЦЯТЬ ДОЛЯРІВ, ЯБИ ЗОВСІМ ПОЗБУТИ СЯ ДОВГУ У. Р. Д. ЧИ ВАШЕ НАЗВИСКО ВЖЕ Є МІЖ НИМИ?)

Bumiller, Man.	25.00	E. Kobylanskyi	20.00
B. Martini	25.00	M. Zadorozhnyi	20.00
F. Titenko	25.00	S. Malyi	20.00
A. Dima	25.00	N. Mikhaylov	20.00
M. Popovich	25.00	P. Lototskyi	20.00
I. Nalivinskyi	20.00	I. Kogut	20.00
S. Khailiboga	20.00	I. Storskyi	20.00
L. Mikhaylovskyi	20.00	A. Person	20.00
G. Grajdani	20.00		
I. Korynitskyi	20.00		
N. Himelesov	20.00	G. Galan	25.00
B. Kuchuk	20.00		
F. Gordienko	20.00		
M. Boyaruk	20.00		
St. Klesko	20.00		
B. Moysok	20.00		
F. Vyshynko	20.00		
M. Dudar	20.00		
P. Ugrynov	20.00		
B. Teras	20.00		
E. Baranetskyi	20.00		
D. Zakharuk	20.00		
G. Sidoruk	20.00		
Ea. Polachuk	20.00		
Ia. Vishynskyi	20.00		
P. Baran	20.00		
D. Budjak	20.00		
B. Pura	20.00		
A. Dymko	20.00		
A. Shastal	20.00		
M. Sushynskyi	20.00		
S. Kotlyak	20.00		
N. Gaiduk	20.00		
Ia. Boyko	20.00		
N. Kharchuk	20.00		
K. Glativ	20.00		

ДВА ФРОНТИ.

Весь світ поділився на два фронти.

Війна мілітарна, імперіалістична послужила товчком і початком війни всевітної-соціальної. Загострене класових протиріч в середині кожного державного організму, шкідливість капіталістичної системи сучасного господарства, заочинність і отруйність усього буржуазного ладу, кричуща незрілість нових форм людського громадянства, поставлена війною необхідність забезпечити людськість від можливості повторення війн, — усе це є причиною великої всевітної соціальної війни, в початковій фазі якої перебуває тепер уся земля планета.

Війна та провідність ся в середині кожної держави й нації, а фронти кожної нації єдналися в один світовий, той чи другий, класовий фронт. Недавні мілітарні вороги єдналися як проти соціальних ворогів. Антантський імперіалізм подає руку імперіалізму центральних держав і заключає з ним союз проти-свого, проти їхнього й проти всевітної пролетаріату. "Буржуазія всіх країн, єдиний сі!" — такий виразний, отвертий клич лунає на одному фронті і так само виразно, рішуче, не тільки як принципіальний, шаблонний, а як на-сушений, конкретний, життєвий дозвуг, як дієвий наказ на другому фронті гремить: "Пролетарі всіх країн, єдняйте ся!"

Росія перша вийшла з мілітарної війни і перша розпочала соціальну війну. Російському пролетаріату й його провідникам належить велика честь перших борців за визволення всього поневоленого, грабованого й експлуатованого світу. Російська робітничо-селянська революція є авангардом революції всевітної, вона є невіддільна, органічно зв'язана частина величезного процесу, що має обхопити весь світ. Вона є предтеча нового соціального ладу, нової людської етики, культури, права, мистецтва, нової доби в історії людий усеї землі.

В соціалістичній Росії, (а останнім часом і в соціалістичній Україні) концентрують ся передові сили всевітної революційної фронти. Але Росія й Україна не самі: фронт соціалістичної армії проходить через усеї світ; кожда держава таїть у собі на поготові революційні полки пролетаріату; в кожній державі час від часу, в тій чи іншій формі, відбуваються суттєві двох фронтів, виласки, перестрілки, пересування, організації, мобілізації їх. Іноді суттєві набірають більш гострих форм, часом вони притихають. Моменти при-

тищення викликають на буржуазному фронті радісні надії на припинення війни. Але ці надії не мають ніяких об'єктивних підстав, — соціальна війна може припинити ся тільки з рішучою, остаточною перемогою одного або другого фронти.

Ніякі перемиря в формі ріжних демократичних "реформ", перевиборів у парламенти, балачок про удержавлене тої чи іншої галузі господарства не можуть спинити глибокого, неминучого процесу, створення неаблагодного, залізної, послідовного логікою самого капіталізму. Він сам родить і утворює ті сили, які мусять його знищити. І теперішній час є час рішучий, останній боротьби старого світу з народженням ним самим новим світом, се — час виразного поділу на два воюючі, непримиримі фронти.

Середина між ними нема. Територія "неутралії" громадських груп стає все меншою й меншою. Позиції теї примиренських стають усе більш і більш хисткими, непевними й підозрілими. Соціалісти з II. Інтернаціоналу розколюються ся все виразніше й розходяться ся на ріжні протилежні, ворожі фронти.

Початок торгових зносин антанти з СРСР і Україною ніяким способом не є початком мира між двома фронтами. Се — тільки одна з фаз далеко ще не скінченої війни.

Українська нація також поділилася на два фронти. Се стало ся тоді, як український пролетаріат міста й села став на бік революційної — соціалістичної революції. "Єдиний фронт" українства був можливий і необхідний до того часу, поки в загально-російській революції не дозрів соціалістичний її момент. Єдиний національний фронт був необхідний для організації й консолідації національних сил придушеної, омертвілої нації, се був неминучий, природний і корисний акт національного організму в його боротьбі проти національного гнету, який тяжив над усіма соціальними формаціями українства. І сей "єдиний фронт" тим легше було держати, що майже всі групи й партії українства були одної соціальної природи: се була національна дрібно-буржуазна демократія ріжних відтінків, (есери, есдеки, есефи і т. д.) Але коли розвиток російської революції дійшов до гострої соціальної війни між пролетаріатом (міста й села) та буржуазією (міста й села), то українська дрібна буржуазія, а особі Центральної Ради, не знайшла й собі сил перемогти психіку й

природу своєї проміжноточної класи й стати на бік революції. Вона якійсь час намагала ся вдержатись по середині між фронтами, на позиції неутралітету, але підштовхнута націоналізмом певних течій російських соціалістів, кинулась на бік імперіалістичного, контрреволюційного фронти. За-кликане Німців, гетьманщина, захоплене влади на Україні велико-буржуазними класами було неминучим наслідком політики української національної дрібно буржуазії.

І тоді єдиний фронт було розірвано в середині самої української нації. Український сільський і міський пролетаріат стали виразно проти дрібно-буржуазної демократії, симпатизуючої до контрреволюційним фронтом, — проти Центральної Ради.

З того часу розірвав той усе побільшував ся. Коротесенький період Директорії (до вступу в Київ), коли український пролетаріат села й міста повстав проти гетьманщини, наблизив було українську дрібно буржуазію до революційного фронти. Але внутрішня контрреволюція в лиці балбачанивщини й петлюрівщини знову потягли її в обійми внутрішньої реакції й антантського імперіалізму.

І українство остаточно рішучо розколось на два фронти. Одна частина його в таборі контрреволюції, — з антантою, Польщею, Денікіном; друга — на Україні з своїми працуючими класами, в союзі з революційною СРСР-ською Росією.

І так само, як по всьому світі, так і серед українства, миру між ними двома таборами не може бути.

А також не може бути ніяких середніх позицій, — або фронт революційний, соціалістичний, або контрреволюційний, буржуазний; або антанта з її слугами-гладіаторами Денікіними, Петлюрами, Петрушевичами, Мазепами, Пласудьскими; або революційна, соціалістична, радянська Україна в союзі з російською Росією і в одному соціалістичному фронті всього світа.

("Нова Доба")

НАВІТЬ САМІ СОБОЮ НЕВДОВОЛЕНІ.

Резолюція збірного єдиного контрреволюційного фронти, ухвалена 13. лютого 1920. р. в Камінь-Подільському.

Українська Національна Рада, в якій склад входить представники сілських українських нападницьких партій: С-Р, С-Д, со-сам, хліборобів-демократів, демократів трудявників, і нар. републиканців, та укр. нападницьких пол. партій: трудявників (нац. дем.) радикалів і С-Д, дещі представників укр. нападницьких культурно-національно-економічних, наукових та професійних організацій та самоуправов, які зібрався зараз в м. Камінь на Поділля, розглянувши на своєму повному засіданні дні 8. лютого 1920. дотеперішню діяльність Директорії і її правління, розсадування причини сучасної державної катастрофи У. Н. Р. і способи ратунку української державності від повного розвалу і зануку, заявляє:

1. За найважливішу причину сучасного катастрофічного положення української державності вважає дотеперішню політику і тактику Директорії та її правління, що не могли парадоксально шкідливої діяльності Директорії і особистої політики окремих членів її, а також громадських клас, які своєю тактикою руйнували працю правління, сприяючи розвитку реакції на Україні;

2. Директорію, в особі голови її, від хвилі катастрофи 16. листопада 1919. року і фактичного уступлення з її складу двох членів (Макаренка і Швеців) та виїзду їх за кордон, до моменту скликання народного представництва вважає тільки за тимчасовий орган репрезентації;

3. Супроти того Директорії, в особі голови Директорії не має права видавати яких небудь основних законів, з окрема про організацію верховної влади, які затягують триваліх зобов'язань іменем У. Н. Р. супроти чужих держав та накладання тривалих тлігарів на громадян У. Н. Р. з огляду на те, що даліше триває теперішній верховний владі У. Н. Р. неопустиме, а Директорія в особі голови Директорії не може відкрити і організувати нову верховну владу, якіючи з огляду на певну потребу парламентського устрою на Україні, Національна Рада пильовує категоричне побажання, аби в найкоротшому часі, на протязі трох тижнів з дня утворення Державного Центру і ухвалення якої-будь території, але не пізніше 1.

лишні 1920. р. було скликано народне представництво, яке має вирішити питання про верховну владу Української Народної Республіки і кабінет;

5. Голова Директорії і його правління мають передати в руки вищезгаданого тимчасового законодавчого тіла в дні його зібрання всі виконувані ними до того часу свої функції.

В СТІТКАРІ.

Іду ото якось з своїм зна-комим в стріткарі по Селкірку. Напроти нас сидять два підпанки. Один з них з опецькуватим лицем, борідка клином... Пригадав собі, що я його десь бачив... (Бо я його через політичні три роки не був в Вінніпегу, а працював в лісі.) Чи на малюнку в Гоголеві книжці "Ніч перед Різдом", чи десь на патрістичнім зідзі... Досить того, що лице подібне до тих, яким самі галушки з миски в рот скачуть... Сидить і кляче носом.

Другий згорблений, з червоними очима, розмахував руками опецькуватому перед'носом і старав ся його в чомусь переконати — хотів той зовсім йому не противорічив, лише часами, коли руки балакучого загрожували його малювиль, він час від часу затуляв ся від него.

— До мене долітали лише декілька слів:

— Мерас... большевики... а я тобі кажу, що він пересвистує нашою "Хрестови". Я сидів витріщивши очі і не міг нічого зрозуміти.

— Але тільки подумайте, — кричав той даліше, — молоти прилюдно, що галицькі селяни в день і в ніч молять ся, щоб прийшли большевики... — Вел... протягнув опецькуватий і клянув носом.

— Алеж взяти сім тисяч доларів і прийти сюди та таке молоти, та ж я...

Стіткара загрукотіла на коні і я не міг зачути останніх слів, лише бачив як опецькуватий зловив свого товариша за руки і посадив рівніше.

Кара стала. Мій знайомий махнув на мене рукою, щоби злізати... Виходячи, я чув як той ще даліше перепутував:

— Ти кажеш, що я нині перекорюю... Нехай і так... Я є "чорнохліб", а не який небудь там велике цабе... Нині великодні п'ятниця... і если хто буде мені говорити, то я скажу, що був в греко-православного Ісуса на похоронах... делегатом від Червоного Хреста... Ну і трошки тее... А Мерас нехай знає... що поки я секретарем Червоного Хреста, то він у Вінніпегу не буде більш говорити... Нехай йде до большевиків, коли вони йому такі милі... А ми самі знаємо, чого галицькі селяни хотять...

По сих словах ми вийшли з кари.

— Що се значить і хто сі люди? — питаю мого знайомаго вже на улиці.

— Та багато говорити, а мало слухати. Та ти все одно не зрозумієш, — відповів мій товариш.

— А чого в того чоловіка такі червоні очі? — питаю.

— Ну, бо він представник Червоного Хреста...

— Але чого він так хитав ся та розмахував руками? — таки допитував ся я.

— Бачиш, дістав чоловік проскрипцію тай заховів на бузькову хоробу...

— А що се таке та крутоскрипція?

— Мій знайомий глянув на мене і засміяв ся.

— Ну і не думав я ніколи, що ти такий...

Некультурний.

ЗАМІСТЬ НА ГОРІВКУ — ДАЮ НА ЧАСОПИСЬ.

Фейрбайт, Саск.
Дорогі Товариші!
Посилаю Вам \$5 на пресовий фонд. Якесь горівчана фірма в Едмонтоні порозкидала всюди свої "замовляючі картки" на горівку. Ось таку і я виповнив, але зтою ріжніше, що замість відослати її до Едмонтону і дістати за свою працю триїла, то я послав її до Вінніпегу разом з \$5 на пресовий фонд нашої часописі. Думаю, що коли би поступив так кождий фермер і робітник, то ми мали би з сего велику користь, бо побільшили би нашу часопис. Чи не так?
Ф. Ішук.

ЛИСТИ З СТАРОГО КРАЮ

ЯК "ГАЗДУЮТЬ" В ГАЛИЧИНІ ПЕТЛЮРОВІ ПРИЯТЕЛІ.

Тов. Ол. Юркевич з Левака Майн прислав нам до поміщення лист, який він дістав з старого краю. З бранку місяця в часописі, містимо лист, що найважливіше та що інтересує не лише людей з одного села, але всіх наших читачів. Лист писаний з села Геродоліч, повіт Густинь.

"Ми здорові, але життя наше дуже тяжке. Зорати морт поля коштує 150 корон. А як збереш збіжжя і при везеш до дому, то Польки заберуть все а тобі заплатять нагайками куди засигнуть. Як вони забирають, то не виходи з хати по плату, бо вони самі принесуть її до хати і заплатять кілька зачочен. А як маєш дещо скочаного з літа, то вони ходять хата від хати на ревізю і аж дмаю друк так шукають. А заплати кривава за збіжжя як знайдуть, аж по куску тіла відлапає. А податки такі, що аж страшно говорити. Маєш корову, плати 50 ринських податку. Виноград безрогу, або гуси, кури, маєш покладак, сир, масло, все забирають. Одного вечора взяли з поміж нас послиду вечеру. Оттак поступують з нами польські слуги капітала. Роблять все, що їм скажуть тільки польські пани робити. І годі з ними боротися, бо з ними стоїть і руський пп і війт. Поля позаростали бурями, ніхто не сіє, бо заберуть польські слуги капітала за дало, що в нихим нагородять. Як маєш добрі коні, то заберуть за дармо навіть з возом, а як коні підійдуть, то мусиш їхати на форшпан 3 дні на тиждень і нічого не смієш сказати, бо таке панське право. А у всіх тім помагає їм, пп Вола. Козарський і війт Ілько Шпелімах. Є ще багато дещо писати, та годі..."

ЗА КОГО ВОЮВАЛИ ГАЛИЦЬКІ СЕЛЯНИ?

Тов. Іван Ільків з Брукліна дістав листа з старого краю від свого товариша з села Берези. Імени сего селянина зі зрозумілих причин не публікуємо. В листі сім між иншим є декілька цікавих висловів про те, як йому жило ся на Україні, та за кого воювала галицька молодіж. Він пише:

"Мене взяли на війну 1915 року. Коли на фронті я зрозумів, що ся війна не веде ся за освободжене народу, а лише за його знищення, я пішов в полон до Росії і перебув в Київ 28 місяців. Там жило ся мені немов в раю. Коли в Росії настала свобода і Україна стала вільною, то я бажав би такого життя і до смерті. Але богаж кождий злодій. Коли настало життя без хлопа і пани, тоді буржуазія захотіла знов рани. Простий нарід відірва ся від неї. Тоді прийшли російські соціалісти і прогнали владу з Києва до Галичини. Серед того бою я вернув до краю, але тепер полав в правдиву неволю. До дому нас не пустили, а тримали по ріжних лагерах та морили голодом сотні тисяч людей, бо боялись Австрії тих людей, що вернули з Росії, боялись зради, олігарх до того пійнявше такі диваки."

Наш хлоп будучи в Росії, провадив на очі. Мене пустили на місяць до дому. Але хто був в Росії, то той вже самий до війська ніколи не пішов. Відтак мене забрали сюдою тай повели в Тироль проти Італії. Але Австрія нами не хоробилася, бо чим більше приносили на фронті бунтних полонених в Росії, тим стало до Австрії гірше... Нарешті Австрія розпала ся і я вернув до дому. Але тут стало життя з Польками ще гірше як за Австрію. Туманять хлопа як не сєй, то той, а все щоби панови було ліпше. Пішло багато молодих хлопців боронити ніби України, а в дійсності то не України, а тільки пани, попіл і попівських синів, а тепер гинуть по тюрмах..."

ПОШУКУЮ

свого краєя Івана Кузика, сина Дмитровича, з села Карлова, пов. Снятин. Маю кілька листів від родини т. є. від батька. Хто би знав його місце побуту, прошу писати на адресу:

Peter Kuzyk
Box 25,
Hillcrest Mines, Alta.

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ!

Dr. Hans Herschman

ЧОТИРИ РОКИ В ВІДСЬКІМ ГЕНЕРАЛЬНІМ ШПИТАЛІ.

341 SOMERSET BLOCK
Напроти штору йтота.

Спеціаліст по жіночим і мужським слабостям.

Урядові години: — від 1.30 до 3.30; — від 6.30 до 8. вечером.

Телефон офісу: — МЕРНІ 1476;
Телефон резиденції: — ШЕРБРУК 738.

КУПУЙТЕ

ФОТОГРАФІЇ УКР. РОБІТНИЧОГО ДОМУ

в формі поштових карток
ЦІНА: 5 ЦТ. ЗА КАРТКУ

Картки сі фотографічні є в двох-барвах, так як в дійсності Укр. Роб. Дім виглядає. Картки сих можна уживати до переписування ся з товаришами і знайомими. Замовлення поштою приймаєть ся лише найменше на 20 карток, себ то найменше за \$1.00.

Весь чистий дохід з розпродажі карток іде на сплату довгу Укр. Роб. Дому.

Замовлення адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR TEMPLE
Cor. Pritchard & McGregor, — — — Winnipeg, Man.

Dr. S. RODIN

який щойно повернувся з фронту після служби в сербському армію на фронті в Сальоніках і вітак в Мурманську в Росії.

отворив МЕДИЧНИЙ ОФІС в Вінніпегу

• Royal Bank Building, на розі улиц Main & Selkirk.
Телефон: СТ. ДЖАН 3915

Урядові години: — від 2 до 4 по полудні і від 6 до 8 вечером.

Резиденція — 390 Фальора Енно, — Телефон рез. — Ст. Джан 2774.

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Позір!

Поз